

Kapitola 2:

Nová etapa: úplné odhalení možnosti

Když jste přečetli první část knihy a poznali metody, jež jsou v ní popsány, naučili jste se zacházet se svou energetikou. Umíte registrovat vnější energetická působení a chránit se před nimi. Můžete posoudit stav energetiky jiných lidí. Dozvěděli jste se, jak odstranit nežádoucí patologické vazby. Skutečně už jste vykonali hodně.

Ale vaše cesta ke svobodě zdaleka ještě nekončí. Možná sami cítíte, že stále existuje jakási vnitřní nepohoda. Znamená to, že nadešel čas ve výuce pokračovat. Čeká vás nová etapa. Nyní se musíte naučit vědomě formulovat své nové cíle a utvářet ve svém nitru programy na dosažení úspěchu, dostatku zdraví, jistoty, harmonie se světem a svobody. Musíte také začít pracovat s karmou. Tím vším se budeme zabývat na tomto stupni.

Nuže, vraťme se ke stavu, v němž se nyní nacházíte, a k oné vnitřní nepohodě. Jsem přesvědčen, že se nemýlím, když řeknu, že nyní stojíte na rozcestí, vážení čtenáři. Snad dokonce cítíte, že jste ztratili pevnou půdu pod nohama a celí jaksí visíte mezi nebem a zemí. Dříve bylo všechno jednoduché a jasné: kam jít, co dělat a jak se chovat. Nyní jste bezradní: kdo jsem, kde jsem, proč jsem? A co doopravdy potřebuji?

Nelekejte se, všechno je naprosto přirozené. Systém návyků DEIR je, jak už jsem říkal, prověřen praxí a autor zná z vlastní zkušenosti všechny nuance stavů člověka, který se touto cestou vydal. Pokud jste nyní poněkud bezradní a zmatení, mám z vás radost: jdete správnou cestou.

Vysvětleme si, co se vlastně stalo. Zbavili jste se působení velkých energoinformačních parazitů, kteří vás ovládali, využívali vašeho života podle svých potřeb a určovali každý váš krok, každý čin. Nyní na vás programy, podle nichž jste žili dříve, už nepůsobí. Zajatec opustil své vězení. Dřívější vězeňský řád, podle kterého plynul jeho život, už nad ním nemá moc. Ale nový řád zatím neexistuje. Svoboda ho zatím netěší, neboť ji nevnímá jako svobodu, ale jako prázdnotu a odcizení. Dříve za něho rozhodovalo vedení věznice, nyní se musí rozhodovat sám a jen na něm závisí, jaký život bude nadále vést. Jistě souhlasíte, že je to pro bývalého vězně velmi obtížná životní etapa.

Přibližně totéž nyní prožíváte i vy. Cizí programy diktující, jak žít, už na vás nepůsobí. Nejste závislí na neustálém patologickém tlaku zvenčí na váš osud, zdraví, události vašeho života. Vše nyní závisí jen na vás a na nikom jiném. Ale co s tím dělat, jak to ovládat a jak vůbec s touto svobodou žít? To zatím nevíte. Přitom řízení této svobody a všeho, co s ní souvisí, je nutné a je třeba jí umět užívat vědomě a dovedně, jinak se život změní v chaos a vy budete létat ode zdi ke zdi jako chmýří ve větru. Nějaký energoinformační parazit takové bezcílně poletující chmýří zase polapí na svůj háček a vězení se znovu uzavře. Vaše zdraví, úspěch, dostatek financí, to vše bude zase závislé nikoliv na vás, ale na tom, kolik pozemských statků se vám rozhodne vydat energoinformační monstrum výměnou za vaše služby a energii.

Doufám, že jste nyní pochopili, proč se nelze zastavovat na dosažené úrovni rozvoje. Kdo se zastavil, propadl se nazpět. Stát na místě bez pohybu nebudete moci dlouho, nezbytně vás to stáhne znovu do původního stavu.

Proto vám radím, abyste se připravili na aktivní pokračování v započaté cestě svého rozvoje. Za tímto účelem musíte nejprve důkladně vyhodnotit stávající situaci a stav věcí, pozorně se soustředit na sebe samé, na svůj stav a vnitřní pocity. Co se s vámi nyní děje? V této kapitole se budeme věnovat analýze a objektivnímu hodnocení.

Svoboda je neobyčejný dar

Získali jste tedy vědomosti, zkušenost i návyky prvního stupně DEIR. Vaše vztahy k okolnímu světu se změnily. Jak se změnily? Objektivně k lepšímu. Ale vy zatím tato zlepšení nepozorujete. Možná se vám zatím dokonce zdá, že tyto změny nic lepšího nepřinesly. Skutečně nyní nepodléháte psychologii davu, není jednoduché vás zatáhnout do masových akcí ani do všelijakých diskusí, vyjasňování vztahů a rozbrojů. Vaše nálada už není závislá na tom, co povídá sousedka Máňa, ani na tom, kolik dnes stojí punčocháče nebo láhev koňaku, ani na vládní politice, ani na kurzu dolaru. Jste svými vlastními pány (a pány své nálady). Co si víc přát, zdálo by se.

Jenomže co se děje? Nějak se stáváte bílou vránou. Okolí vám přestává rozumět. Lidé si stěžují na živobytí, a vy se jen usmíváte. Zlobí se, považují vás za necitu s kamenným srdcem. Pamatujte si: bez ohledu na vše si musíte být svou pravdou jisti. Je to tak, vy se přece nemůžete znepokojovat kvůli nějaké materiální malichernosti, jež zneklidňuje ostatní, ale která nemá vůbec žádný význam. Koneckonců víte o životě a pravé povaze věcí daleko více než lidé ve vašem okolí.

Oddělili jste se od stáda a zatím jste nenalezli souputníky, už nepochodujete s ostatními, jste sami. Ano, je to tak, na dané etapě rozvoje vás bodou provázet strach z osamělosti a pocit odcizení.

Jestli jste jako děti byli v pionýrském táboře a alespoň jednou jste odtud utekli, můžete si zcela přesně představit, o čem mluvím. Prvním pocitem při útěku je pocit euforie. Jsem volný, svobodný, daleko od nudných vedoucích, kteří už všechny otrávil svým poučováním: je třeba jít včas spát, nelze křičet, je přikázáno dojídat... Nyní si můžete křičet podle libosti, lítat jako splašení a nejíst nic. To je to vytoužené štěstí!

Jenže bohužel počáteční euforie brzy vyprchá. Naše podvědomí začíná cosi nahlodávat. Objevuje se jakýsi podivný neklid. Nadešel večer, šepí se, poprchává – v lese je najednou sychravo, nepříjemně, pionýra přepadá strach. Zato tam v táboře všichni sedí ve vyhřáté jídelně a cpou se tradiční nechutnou kaší, která je k večeři... Brzy odtroubí večerku... Ta kaše je sice odporná, ale je možné před vedoucími předstírat nechutenství nebo ztrátu chuti k jídlu, sice za to bude i nějaká služba navíc, ale před spaním bude možné vyhráa nad kamarády polštářovou bitvu a děvčata v noci pomazat zubní pastou. Všechno je naplánováno, jasné a srozumitelné, obvyklé a známé. Kdežto co tady, v lese? Svoboda? To není svoboda, to je děs!

Uprchlík se žene zpět do tábora, zpytuje svědomí a rozehrává scénu s názvem „návrat ztraceného syna“.

Přibližně to stejné prožívá člověk, který dal výpověď a opustil nepříjemnou práci. Nejprve je nadšen a nějaký čas má veselou náladu: nemusí vstávat v šest ráno, dohánět přeplněný vagon metra, nemusí odtrpět únavných osm hodin na pracovišti. Místo toho všeho může dělat cokoli z toho, co má rád – číst knížky, vyšívát ubrousky, chodit na houby. Na světě je tolik zajímavých činností! Ale po nějaké době se projeví efekt „horské dráhy“: člověk se propadá z euforie do deprese. Žádná z oblíbených činností ho už netěší, protože ze života zmizela předešlá náplň. Jenomže tato náplň byla pouze vnější, tvořená vnějšími okolnostmi: bylo nutné vstávat za úsvitu, cestovat do práce, tam sedět do oběda, potom přejít do kantýny, pak znovu sedět u stolu do

konce pracovního dne, v šest hodin vstát a jet domů. Člověk nepřemýšlí o tom, že by žádný z těchto mechanických úkonů neměl vnitřní smysl – smysl pro jeho osobní, vlastní rozvoj. Smysl to nemělo, ale byla zde iluze náplně. Život byl plněn zvenčí řádem, který byl člověku vnucen. Když bylo toto vnější schéma odstraněno, ukázalo se, že zaplnit svůj život zevnitř – vlastním duchovním obsahem, vlastními cíli, úkoly a činy – člověk nemůže. Není na to připraven, neboť ani žádný skutečný hluboký a opravdový vnitřní obsah nemá! Takže se snaží co nejrychleji nalézt novou protivnou práci, znovu se začlenit do nějaké struktury, jen aby nezůstal sám se svou vnitřní prázdnotou.

Tuto chybu nesmíme udělat. Proto je nyní vaším cílem vytvořit svůj vnitřní obsah. A úkolem číslo jedna v tomto okamžiku je zabránit tomu, abyste se vrátili k životním stereotypům, vnuceným společností. Ale jak a čím se naplnit? Existují dvě možné cesty.

První cesta. Dejme tomu, že se člověk dostal na svobodu. Zbavil se závislosti na společnosti. Společnost už ho nevtahuje do svých sítí, ale ani ho ničím neodměňuje. Ostatně člověk to ani nepotřebuje. Stává se Diogenem a začíná žít v sudu. Odpočívá na přívětivém mořském břehu, oddává se radostným myšlenkám a od života už nic nechce. Stává se filozofem – osvíceným, moudrým, osamělým a... hladovým. Je to pěkná cesta, ovšem jen pro Diogena. Ne pro nás. Pro nás, lidi žijící v 21. století, by bylo příliš velkým luxusem vzdát se života a procesu přeměny lidstva.

Druhá cesta. Člověk, jenž získal svobodu, zpočátku ztrácí, a to tolik, že se sotva ubrání přání vrátit se zpět do vězení. Ale pak se uklidní, vzchopí se, zmobilizuje své vnitřní rezervy, ujasní si, co od své svobody očekává, a když má jasno, vydělá spoustu peněz a bere si za ženu princeznu. Jasně, že trochu přeháním. Teď vážně, zasloužená svoboda je drahocenný dar, ale když už ji jednou mám, nemusím se nutně stát zanedbaným hippikem nebo hladovým odvrženým filozofem samoukem. Jakmile člověk nabude svobody, je třeba, aby naplnil sebe

sama a svůj život zevnitř svými skutečnými snahami, přáními, cíli a úkoly, které ho přivedou k vlastním skutečným činům, a ne k takovým, jež jsou mu vnuceny zvenčí. Tak si zachováme vnitřní svobodu a zároveň se vzdálíme pocitu odcizení, odvržení a samoty – získáme všechno bohatství, které nám svoboda může dát. Duchovní člověk nemůže být slabým. Pravá duchovnost nespočívá v tom, že o ní planě hovoříme nebo se jí chlubíme, ale v tom, že přetváříme svět kolem sebe k lepšímu.

K tomu si ale potřebujete osvojit celkem důmyslnou a neobyčejně přitažlivou věc – umění dostávat od života všechno, co potřebujete, a nebýt na této potřebě závislí. Dostávat všechno životní bohatství tak, jako byste o ně ani nestáli, a přitom si zachovali plnou vnitřní svobodu. Když se naučíte přát si, aniž si přejete, získáte všechno, co potřebujete, a dokonce i více. Vzpomínáte? Hovořili jsme o tom na prvním stupni: když se chcete vyléčit, je třeba věnovat svou energii energoinformačnímu poli, nikoliv lékařům a poliklinikám, které vám za ni sotva co dají. Stejně je to i v tomto případě – přejete-li si vydělat peníze, není nutné odevzdávat svou energii penězům a zaměstnavatelům, ale své energoinformační podstatě, energoinformačnímu poli. Vzpomeňte si, jak často jste to prožívali: dostali jste, co jste si přáli, až tehdy, když už jste si to skoro nepřáli. Všichni tyto situace znají. Dívka, jež touží po tom, aby se už konečně vdala, na to soustředí všechny síly, vyhledává dohazovače a seznamky, ale bez výsledku. A když se na to vykašle, protože je to podle ní zbytečná námaha, láme nad sebou hůl a smíruje se s údělem staré panny, ženichové se hrnou ze všech stran. Nebo jiný příklad: nezaměstnaný hledá práci, obchází personální oddělení, nervuje se, vysiluje a snaží se, ale všude naráží na zavřené dveře. Až když si řekne: čert to vem, ať mi všichni vlezou na záda, zajde jednou jen tak, aniž cokoliv čeká, do nějaké personálky... A vida! Nabídnou mu práci a ne ledajakou, ale dobře placenou, ještě ho přesvědčují, aby byl tak laskav a vzal to místo, a slibují vyšší

plat. Takových věcí se kolem nás děje dost a dost. To je zákon života. Jakmile člověk přestane po něčem zoufale toužit a všechno nechá na náhodě, přestane odevzdávat svou energii materiálnímu světu a začne ji dávat světu energoinformačnímu, v němž sídlí náhoda, osud a ostatní jemnohmotné substance, na kterých náš život závisí doopravdy.

Přesto si budete muset ujasnit především jedno: co doopravdy potřebujete? Není to tak jednoduché, jak se může na první pohled zdát. Lidé kupodivu sami často ani nevědí, co chtějí, a ani nechápou, jestli opravdu potřebují to, oč usilují. V této kapitole se budeme věnovat i tomu – budeme si podrobně vysvětlovat, co to jsou falešné a co skutečné, pravé cíle.

Načrtnul jsem vám v obecných rysech stav typický pro člověka, jenž vystoupil na první stupeň systému DEIR. Nyní budeme zvláštnosti etapy vašeho rozvoje analyzovat konkrétněji.